

זכרונות לבית דוד

משה דוד שוב

פרק 13

בשנה ההיא נתאחרו גשמי היורה עד סוף חדש כסלו, והאיכרים לא יכלו לצאת לעבודתם בשדה לחרוש אדמתם ולזרעה, עד ר"ח טבת. ביום השני לחדש טבת יצאו האיכרים בפעם הראשונה לחרוש את אדמתם. גם אני יצאתי עם כל האכרים אל השדה. אין מלים בפי לתאר את התרגשותי הגדולה בקחתי בידי את המחרשה, לחרוש את אדמתי שלי, בארצי, ארץ חמדתי, שהתגעגעתי אליה כל-כך, וביחד עם יתר אחי האכרים! בדמעות גיל הלכנו אחרי המחרשה, בראותנו שחלומנו הגדול, לשבת על אדמת ארץ אבותינו, ולעבדה בידינו, נתקיים, וזכינו לחרוש בידינו את אדמתנו, בארץ הזאת שאליה ערגה נפשנו. וכשכלינו את עבודתנו נתאספו בשדה, וכמובן לא חסרו גם נאומים נלהבים וגם שירים. אנכי בחרתי לנושא נאומי את שיר המעלות בשבוע ד' את שיבת ציון... השמחה היתה גדולה עד למאד. החלטנו לקבוע את היום הזה, יום ב' טבת, לחג יום התיסדות המושבה. בשמחה ובשירים שבנו מן השדה אל המושבה, מקום בנין הבתים. שם, באמצע הרחוב, ערכנו שלחן: כל אחד מאתנו הביא את ארוחתו, וכלנו ישבנו אל השלחן יחדו, לאכול ולשמוח ולברך על הטובה שעשה עמנו הקב"ה ביום ההוא הוחגה גם חתונה של זוג צעירים מבני המושבה שהתחתנו עוד באניה, בדרך נסיעתם לא"י, וביום הזה נועדה להיות החופה. כשישבנו כלנו מסביב לשולחן, הוגד לנו, כי הביאו את הכלה מעיר צפת אל המושבה. וכנהוג, בבוא הכלה עם מלויה לפני המושבה רוכבים על סוסים, יצא אחד האכרים לקראתם וייר בקנה רובהו לאות שמחה ולכבוד הכלה. צעיר אחד אשר עמד אצל הבנינים, ששם עבדו הבונים עם פועליהם, ערביים מצפת, נשא בחיקו אקדח טעון. אחד הפועלים הערבים פנה אליו וישאלהו, מדוע איננו מורה באקדחו גם הוא, ויבקש מהצעיר שיראה לו את האקדח. ויהי כאשר הוציא הצעיר את האקדח מכיסו להראותו לפועל, יצא ממנו פתאום כדור ויפגע בראשו של הפועל הערבי. הפועל נפל ארצה מתבוסס בדמו, ומקץ רגעים אחדים מת. הפועל הערבי הזה היה בן למשפחה גדולה בצפת, שמתיחסת על משפחת הנביא מחמד. שמחת האכרים הושבתה נהפכה לאבל וליגון ואנחה וגם לפחד... אמנם האכרים, כאנשים חדשים שלא

That year, the heavy rains were delayed until the end of the month of Kislev, and the farmers were unable to go out to work in the fields to plow their land and sow, until the 1st of Tevet. On the second day of the month of Tevet, the farmers went out to plow their land for the first time. I also went out with all the farmers to the field. There are no words to describe my great excitement. I took the plow in my hand, to plow my own land, in my land, my beloved land, which I missed so much, and together with the rest of my fellow farmers! With tears of joy, we followed the plow, seeing that our great dream, to sit on the land of our ancestors, and to work it with our own hands, would come true, and we were privileged to plow our land with our own hands, in this land for which our souls yearned. And when we had finished our work, we gathered in the field, and of course there was no shortage of passionate speeches and songs. I chose as my theme for my speech the song of praises in the return of the Lord to Zion... The joy was exceedingly great. We decided to set this day, the second day of Tevet, as the feast of the founding of the settlement. With joy and songs we returned from the field to the settlement, the place where the houses were built. There, in the middle of the street, we held a procession: each of us brought our own food, and we all sat down at the table together, to eat and rejoice and bless the good that God had done for us. On that day, a wedding was also celebrated for a young couple from the settlement who had married on the ship, on their way to Israel, and on this day the wedding was to take place. As we all sat around the table, we were told that they had brought the bride from the city of Safed to the settlement. And as was customary, when the bride and her entourage arrived in front of the settlement riding horses, one of the farmers went out to meet them and fired the barrel of his rifle as a sign of joy and in honor of the bride. One young man who was standing by the buildings, where the builders were working with their laborers, Arabs from Safed, carried a loaded pistol in his lap. One of the Arab workers turned to him and asked him why he was not also pointing his gun, and asked the young man to show him the gun. And when the young man took the gun out of his pocket to show it to the worker, a bullet suddenly came out of it and hit the Arab worker in the head. The worker fell to the ground, wallowing in his blood, and after a few moments he died. This Arab worker was a member of a large family in Safed, related to the family of the Prophet Muhammad. The joy of the peasants was turned into mourning and lamentation and sighing and even fear... It is true that the peasants, as new people who did not yet know the customs of the

ידעו עדיין את מנהגי הארץ ותושביה הערביים, לא ראו אותו רגע במאורע הזה כל דבר סכנה, העלול להיות למכשול גדול על דרך התקדמות המושבה והתפתחותה, ולהפריע את מפעלה זמן רב, ולא ידעו כי גם סכנה גדולה, סכנת נפשות, מרחפת עליהם. הם רק הצטערו מאד מאד על האסון מצד עצמו, כי נהרג איש צעיר, בעצם ימי עלומיו, במושבה שלהם וע"י אחד מבניה - ולוא רק בשגגה. אבל אני, שכבר הספקתי לדעת מעט את פשר הדבר הזה, הבינותי את חומר הענין, אם כי לא חפצתי להטיל אימה יתרה על האנשים המסכנים אפס כי עוד באותו יום נוכחו גם האכרים לדעת שהמצב הוא רציני. הר"ש ציפריס, המשגיח על הבנינים, שהיה יליד הארץ ובקי בעניניה, הבין את הסכנה וראה את התוצאות מהאסון הזה. הוא הסביר לאכרים, כי פה יש ענין עם גואלי הדם, ולא רק האיש ההורג הוא בחזקת סכנה, אלא כל המשפחה שלו, וגם כל בני עמו תושבי המקום. - כך נתוספו על האבל גם פחד ומורא את הצעיר מר ציפריס שלחתי תומ"י, רכוב על סוסו, לצפת להודיע את הדבר לקונסול הצרפתי, הרב החכם יעקב חי עבו, שבדרך בלתי רשמי הגן עלינו בעניני המושבה מיום בואנו לארץ. גם השיך של פלחי הכפר רכב בחפזון על סוסתו האצילה, ומהר להודיע את הדבר לממשלה בצפת. בינתיים נודע הדבר גם למשפחת ההורג בצפת, במהירות הבזק באו כמאתים איש ואשה וילדים ערביים מבני המשפחה. מקלות ואבנים בידיהם, ויתנפלו על המושבה בצעקות וביללות נוראות, וישליכו אבנים בחלונות הבתים, וינפצו את השמשות. האכרים התחבאו בתוך הבתים וסגרו את הדלתות, ובכו והתפללו לד'. אחדים מהמתנפלים אימו גם בסכינים רואה אני חובה לעצמי לציין בזה, כי השיך חג' עלי גילבוד והפלחים של הכפר הם שהגנו עלינו בהתיצבם כקיר ברזל בפני המתנפלים ובמנעם אותם מלשפוך דם. לולא הפלחים והשיך בראשם, מי יודע אם לא היו גואלי הדם עושים בנו כלה בשעת כעסם ורתיחת דמם; כי מספר היהודים היה מעט, ולא קמה בהם רוח לעמוד בפני בני המשפחה בשעה שמתם מוטל לפניהם. - רק פלחי הכפר הם שעמדו כחומה בצורה לפני בתי היהודים ויקראו בקול, כי אין היהודים אשמים ובשגגה קרה האסון. בינתיים הגיעו החילים ששלחה הממשלה מצפת, וגם הקונסול הצרפתי הנ"ל ושני אחיו הרב החכם הזקן ר' אברהם עבו והחכם הר' יצחק עבו עם הקאואאסים של הקונסול באו. החיילים של הממשלה לקחו תיכף את ההורג ואת הצעיר ההורג, להביאם צפתה ולמסרם בידי הממשלה.

country and its Arab inhabitants, did not at that moment see in this event any danger, which could become a major obstacle to the progress and development of the colony, and disrupt its work for a long time, and they did not know that a great danger, a danger to life, was also hanging over them. They only regretted the disaster on their part, because a young man, in his youth, was killed in their colony by one of their sons - and not just by mistake. But I, who had already had time to know a little about the meaning of this matter, understood the substance of the matter, although I did not wish to inflict additional terror on the poor people. No, that very day the peasants also realized that the situation was serious. Rabbi Tsipris, the overseer of the buildings, who was a native of the land and knowledgeable about its affairs, understood the danger and saw the consequences of this disaster. He explained to the peasants that here there was a matter with the blood-redemptionists, and not only the man who killed was considered in danger, but also his entire family, and all his fellow countrymen who lived there. - Thus fear and terror were added to the mourning

I sent the young Mr. Tzipris, riding his horse, to Safed to inform the French consul, the wise Rabbi Yaakov Hai Abo, who had unofficially protected us in the affairs of the colony since the day we arrived in the land. The sheikh of the village peasants also rode in haste on his noble horse, and quickly informed the government of the matter in Safed. Meanwhile, the news also reached the family of the slain man in Safed. At lightning speed, about two hundred Arab men, women, and children from the family arrived. Sticks and stones in their hands, and they attacked the colony with terrible shouts and howls, and threw stones at the windows of the houses, and shattered the panes. The peasants hid inside the houses and closed the doors, and cried and prayed to God. Some of the attackers also attacked with knives

I consider it my duty to note here that the sheikh Hajj Ali Gilbod and the peasants of the village were the ones who protected us Standing like an iron wall in front of the attackers and preventing them from shedding blood. If it were not for the sheikh and the sheikh at their head, who knows if the blood avengers would not have killed us in their anger and boiling blood; because the number of Jews was small, and they did not have the courage to stand before the family members when their bodies were laid before them. - Only the village avengers stood like a wall in front of the Jewish houses and cried out loudly that the Jews were not to blame and that the disaster had happened by mistake. In the meantime, the soldiers sent by the government from Safed arrived, and also the aforementioned French consul and his two brothers, the wise old Rabbi, Rabbi Avraham Abbu and the wise Rabbi Yitzhak Abbu, with the consul's kavassim came. The government soldiers immediately took the slain man and the young man who had killed him, to bring them to Safed and hand them over to the government. The blood

שבו לצפת גם גואלי הדם, לנקום את נקמתם בצעיר. בדרך זרקו בו אבנים עד שהתעלף. המתנפלים חשבוהו למת, וחמתם שככה מעט וירפו ממנו, והחילים יכלו להביאו לבית האסורים בצפת, ששם השיבו את נפשו לנוכח האסון הזה, ומפני היגון והצער והפחד, אמרנו לדחות את החופה לימים אחדים, עד יעבור זעם. אך האחים הנכבדים עבו והקונסול בראשם, וגם זקני הפלחים מהכפר חזקו ואמצו את לבבנו והשפיעו עלינו שלא לדחות את החתונה. אמנם שמחתנו לא היתה שלמה, אבל פלחי הכפר הערביים, שלקחו חלק בשמחה, רקדו כל הלילה

אנו בתומנו חשבנו כי במאסרו של הצעיר ובהמסרו למשפט כבר נגמר הענין ובטלה הסכנה, ומעתה נוכל לעבוד בשלוה את עבודתנו במושבה ולחכות עד שיצא המשפט, - כמו שנהוג באירופה במקרים כאלה. אבל טעינו. כי רתיחת הערביים גואלי הדם לא שקטה וההתנפלות על בני המושבה מצד בני משפחת הנהרג לא פסקה, ואי אפשר היה לבני המושבה ללכת לעיר צפת מבלי לית חיל מאלה החילים שהעמידה הממשלה בתוך המושבה לשמרה מובן, שהמושבה שלמה במיטב כספה בעבור כל זה. הדרך, שבה היו צריכים בני המושבה לעבור בלכתם לצפת, עברה ברובע העיר שבו גרה משפחת ההרוג, ובני אותה משפחה היו יוצאים כנגד בני המושבה בעברם שם, ומתנפלים עליהם באבנים ובמקלות, ויש גם שירו עליהם מקנה רובה, ומשום כך היו בני המושבה מוכרחים ללכת בכנופיה, בשיירה, אנשים מספר יחדו, ובלוית חיל. פעם אחת שבה שיירה כזאת בתחלת הלילה מצפת, ובתוכה גם חזוג החדש בעל החתונה הנ"ל, ויתנפלו עליה בני משפחת הנהרג ויירו על האנשים, ורק בדרך נס הצליחו אלה לברוח ויתפזרו לכל רוח. מפני החושך לא ידעו המתנפלים אנה ירדפו אחריהם, ובבוא הנרדפים למושבה, ראו והנה הצעירה מהזוג הנ"ל איננה... רק אחרי חפזים רבים עד חצות הלילה מצאו אותה תועה בין ההרים והסלעים, עיפה עד אפס אונים, והביאו אותה למושבה.

אמנם, מצד הממשלה הושמו אחדים מהמתנפלים בבית האסורים, וזקני המשפחה הוכרחו לחתום שהם ערבים לבניהם, שלא יגעו לרעה בבני המושבה; אבל מה אפשר לעשות כנגד ילדים ונשים שהיו יוצאים פעם בפעם בהמון ומשליכים אבנים בעוברים? על כל אלה אין דין ואין משפט בחוקי תורכיה - ולך צעק חי וקיים"

עסק ביש זה עלה למושבה בסכומים גדולים, שהריקו את אוצרה, אשר גם בלעדי כך לא היה

avengers also returned to Safed to avenge their revenge on the young man. On the way, they threw stones at him until he fainted. The assailants thought him dead, and their anger subsided a little and they let go of him, and the soldiers were able to bring him to the prison in Safed, where he was taken back to life. In the face of this disaster, and out of grief, sorrow, and fear, we said to postpone the wedding for a few days, until the fury had passed. But the honorable brothers, the consul, and the elders of the village, strengthened and strengthened our hearts and persuaded us not to postpone the wedding. Although our joy was not complete, the Arab village tribes, who took part in the joy, danced all night. We naively thought that with the arrest of the young man and his surrender to trial, the matter was over and the danger was over, and from now on we could work in peace in the colony and wait until the trial was over, - as is customary in Europe in such cases. But we were wrong. Because the anger of the bloodthirsty Arabs was not quelled and the attacks on the members of the colony by the family of the murdered man did not cease, and it was impossible for the members of the colony to go to the city of Safed without enlisting the help of those soldiers that the government had placed within the colony to guard it. Of course, the colony was well-equipped for all this. The road that the members of the colony had to take on their way to Safed passed through the quarter of the city where the family of the murdered man lived, and members of that family would go out against the members of the colony as they passed there, and attack them with stones and sticks, and some would even shoot at them from the muzzle of a rifle, and for this reason the members of the colony were forced to go in a gang, in a convoy, several people at a time, and with a strong escort. Once such a convoy returned from Safed at dawn, and among them was also the aforementioned "newlywed, the wedding guest", and members of the family of the murdered man attacked it and shot at the people, and only by a miracle they managed to escape and scattered in all directions. Because of the darkness, the assailants did not know where to pursue them, and when the pursued arrived at the colony, they saw that the younger of the aforementioned couple was gone... Only after much searching until midnight did they find her lost among the mountains and rocks, exhausted to the point of helplessness, and bring her to the colony. True, the government placed some of the assailants in prison, and the elders of the family were forced to sign that they were guarantors for their sons, that they would not harm the members of the colony; but what could be done against children and women who would occasionally go out in crowds and throw stones at passersby? There is no law or justice for all of this under Turkish law - and you, alive and well, cried out "This shameful affair cost the colony large sums of money, which emptied its treasury, which even without this was not very rich. The city of

עשיר ביותר. גם העיר צפת סבלה מזה ועזרה
בנדבות שנאספו למטרה זו מנדיבים שונים
בחוץ לארץ. הקולוניל מיכאל גולדשמיד, הציוני,
שבקר בזמן ההוא את המושבה שלח עזרתו
מאה לירות אנגליות. ואחרי ככלות הכל - פחד
הצעיר להשאר בסביבות צפת, ויעזוב את הארץ
וירד מצרימה

הסופר ר' אלעזר רוקח היה אז מזכיר הוועד
המרכזי של חובבי ציון בגלץ של רומניה, והיתה
לו איזו תביעה מן המוכרים את אדמת ג'אוני.
מסבה זו או מסבה אחרת, הוציא קול ברומניה.
שהקניה שקניתי את האדמה איננה קניה, שרמו
אותי, שאין לי קושנים רשמיים על האדמה מובן,
כי הדבר עשה רושם לא טוב ברומניה. הוועד
ממונשט הודיע לי על כך ובקש ממני להוכיח
בראיות ברורות את אמתות הקניה, ולאשר את
הקושנים הרשמיים וע"י משרדים רשמיים - ע"י
קונסולים אירופיים וע"י האדון עמיל פרנק
בבירות, שהיה בא כח הוועד המרכזי בגלץ.
מובן, שתיכף ומיד אשרתי את הקושנים אצל
הקונסול הצרפתי, וע"י הרבנים מצפת. עלי היה
לנסוע גם לבירות, לאשר את הקושנים אצל ה'
פרנק. אמי הזקנה היתה אז חולה אנושה - ואיך
אעזוב אותה במצב כזה? אבל אמי הצדקת
ז"ל, בשמעה את הדבר, שאלה אם אין אחר
יכול לנסוע במקומי, וכאשר בארו לה כי
הקושנים הם על שמי, ולכן מוכרח אני לנסוע,
וגם אין אחר מוכשר לכך - אמרה, שאם הדבר
הוא לטובת המושבה, עלי לנסוע, ומחויב אני
לנסוע. הדבר היה שלשה ימים לפני פטירתה,
בששה ימים לחודש ניסן
בבירות אשרתי את הקושנים אצל ה' פרנק,
ושלחתי הכל לרומניה, ובזה נסתם פי דוברי
שקר

גם בצפת נמצא מי שכתב נגדנו. כי כידוע
התנגדו הממונים של כולל רומניה לשוב החדש:
פחדו שמא יזיק להחלוקה. פעם אחת בלכתי
ברחוב עם אחד הממונים הנ"ל, ר. י. ב., והנה
עברה לוויה של נפטר - ובאותו היום כבר לוו
בעיר שני נפטרים. כל שלשת הנפטרים היו
זקנים בני שמונים ותשעים ומעלה. כידוע, היו
אז בעיר צפת יותר מעשרת אלפים נפש (כעת
יש פחות מאלפים נפש), כמעט כלם זקנים
וזקנות, כי רק כאלה היו באים אז לא"י בכלל
ולצפת בפרט, - באים למות ולהקבר באדמת
קודש. אין פלא, איפוא, אם קרה שנפטרו שנים
שלשה ביום אחד, שהרי אלה עוד בחייהם, לפני
בואם לא"י, היו קרויים מתים! וכאשר פנה אלי
הממונה ר. י. ב. הנ"ל ואמר: ראה, כיצד מתים
בא"י שלשה ביום אחד, ארץ אוכלת יושביה... -
עניתי לו במשל: מספרים על איש אחד שנכנס

Safed also suffered from this and helped with alms
collected for this purpose from various benefactors
abroad. Colonel Michael Goldschmidt, the Zionist,
who visited the colony at that time, sent his help of
one hundred English pounds. And after all - the
young man was afraid to stay around Safed, and
he left the country and went down to Egypt
The writer Rabbi Elazar Rokach was then the
secretary of the central committee of the Lovers of
Zion in Galts, Romania, and he had some claim
against the sellers of the land of Jauni. For one
reason or another, he made a noise in Romania.
That the purchase that I bought the land was not a
purchase, that I was deceived, that I have no
official claims on the land, of course, because this
made a bad impression in Romania. The
committee from Monash informed me of this and
asked me to prove with clear evidence the
authenticity of the purchase, and to confirm the
official documents by official offices - by European
consuls and by Mr. Emil Frank in Beirut, who had
come on behalf of the central committee in Galtz.
Of course, I immediately confirmed the documents
with the French consul, and by the rabbis of Safed.
I also had to travel to Beirut, to confirm the
documents with Mr. Frank. My old mother was then
terminally ill - and how could I leave her in such a
state? But my mother, the late Tzaddik, upon
hearing this, asked if no one else could travel in
my place, and when it was explained to her that
the documents were in my name, and therefore I
had to travel, and no one else was qualified to do
so - she said that if it was for the good of the
colony, I had to travel, and I was obliged to travel.
This was three days before her death, on the sixth
day of the month of Nisan.
In Beirut I confirmed the Kushites with Mr. Frank,
and sent everything to Romania, and with this the
mouths of the liars were shut.
Even in Safed there were those who wrote against
us. Because, as is known, the superiors of the
Kollel in Romania opposed the new settlement:
they were afraid that it would harm the partition.
Once I was walking down the street with one of the
above-mentioned officials, R. Y. B., and behold, a
funeral procession passed by - and that day two
deceased people had already been buried in the
city. All three of the deceased were old men, eighty
or ninety years old and older. As is known, there
were more than ten thousand people in the city of
Safed at that time (now there are fewer than a
thousand people), almost all of them old men and
women, because only such people would come to
Israel in general and Safed in particular - to die
and be buried in holy land. It is no wonder, then, if
it happened that three people died in one day,
since these people were still alive, before coming
to Israel, and were called dead! And when the
above-mentioned official R. Y. B. turned to me and
said: Look, how in Israel three people die in one
day, a land that devours its inhabitants... - I
answered him with a parable: They tell of a man
who entered his house, one of his friends who was
heavy-spoken, and upon entering he began to

לביתו אחד מחבריו שהיה כבד פה, ובכניסתו התחיל לגמגם: צ־צ־פ־רָא טבא. פנה אליו בעל הבית ואמר בלצון: ידידי, אתה צריך להתחיל את הצפרא טבא שלך" בעודך רחוק מהבית ובפתחך את הדלת תגמור צפרא טבא", ולא תצטרך לגמגם בביתי. כך גם הזקנים הללו: הם מגמגמים את מותם עוד בהיותם בחוץ לארץ, כי רק אז הם מחליטים לנסוע לארץ־ישראל בשעה שמרגישים כי קרב קצם. כאן בא"י הם רק גומרים את גמגום גויעתם. לא כן האנשים שיבואו הנה צעירים, במלוא חייהם, לעבוד ולחיות פה, - אלה יחיו ויזדקנו בארץ בעהש"י... הממונה נשתתק

שלושה מעינות מים יצאו מבין ההרים עד להמושבה, עוד לא נסדרו הצנורות להמשיך את המים מהמעינות עד להמושבה והלאה ולמען השקות את הבהמות של המושבה בנו בריכה עם שוקת, שלשם נמשכו המים מהמעינות ע"י תעלה מעל פני האדמה, וחצי מהמים נאבדו בדרך משיכתם עד שהספיקו בצמצום בשביל העדר של המושבה, וגם בשביל העדר של פלחי הכפר הערבים השכנים שגם להם חלק במים; ועל גבול אדמת המושבה ראש פנה שוכן שבט מבדואי זנגריה, וגם להם היה עדר גדול של בהמות, רק מים אין להם די, והם רגילים להשקות את עדרם בכל מקום אשר ימצאו מים מוכנים, וכיון שנבנתה הבריכה והשקת, באו הבדואים עם עדריהם להשקות אותם, עד שבהמותינו נשאר צמאות; התוכחנו עם הרועים לבאר להם את העוול שעושים לנו. נסינו לגרש אותם, ולא עלה בידינו. התאוננו באזני השיך שלהם בדרך שלום, והוא הבטיח לנו לסדר את הענין, וכל הבטחותיו לשוא, ונוכחנו כי בדרך שלום לא נשיג את המטרה, החלט לצאת בכח לגרש את הבדואים. העמדנו שומרים על הבריכה וגרשו את הרועים ואת עדריהם ביד חזקה, ע"י מתנת יד. הרועים הלכו והתאוננו לפני השיך שלהם, כי הולד אל־ מית" גרשו אותם; בזה ידענו כי הענין לא יעבור ככה בלי התנפלות מצד הבידואים, סדרנו הגנה חזקה, וחכינו לכל מקרה פתאומי למחרתו בצהרים הופיע השיך הגאה רוכב על סוסתו האצילה וחרבו על ירכו, ואתו מחנה של פרשים ורגלים מוכנים למלחמה. אנחנו פתחנו בשלום, דברנו והתוכחנו בכבוד עמהם, בינתים הגיעו הרועים עם עדריהם אל ברכת המים, ואנחנו עוצרים בעדם. והנה פתאום מטר של אבנים נתך עלינו, והמלחמה פרצה בכל תקפה! שני גבורי הרוח ואמיצי הלב, הקיפו את הבדואים מאחוריהם, והשומרים שלנו על הברכה מפניהם נלחמים. אנחנו אמנם קבלנו

stammer: Ts-ts-p-ra-taba. The owner of the house turned to him and said in a tone: My friend, you need to start your ts-pa-taba "while you are away from home and when you open the door, you will finish ts-pa-taba", and you will not have to stutter in my house. So are these old people: they stutter their death while they are still abroad, because only then do they decide to travel to the Land of Israel when they feel that their end is near. Here in the Land of Israel they are only finishing their dying stutter. Not so the people who come here young, in their full lives, to work and live here, - they will live and grow old in the Land of Israel... The officer fell silent

Three water springs came out of the mountains to the settlement, the pipes had not yet been arranged to continue the water from the springs to the settlement and beyond and in order to water the animals of the settlement they built a pool with a trough, to which the water from the springs was drawn by a channel above the surface of the earth, and half of the water was lost on the way to being drawn until they had enough In the narrowing for the herd of the colony, and also for the herd of the neighboring Arab village members who also have a share in the water; and on the border of the land of the colony, Rosh Pena, lives a tribe of Bedouins from Zangaria, and they also had a large herd of cattle, but water was not enough for them, and they are accustomed to watering their herds wherever they find ready water, and since the pool and watering place were built, the Bedouins came with their herds to water them, until our cattle were left thirsty; we argued with the shepherds to explain to them the injustice they were doing to us. We tried to drive them out, but we could not. We complained to their sheikh in a peaceful way, and he promised us to settle the matter, and all his promises were in vain, and when we realized that we would not achieve our goal in a peaceful way, we decided to go out by force to drive the Bedouins out. We set guards at the pool and drove the shepherds and their herds out with a strong hand, by force of arms. The shepherds went and complained to their sheikh, because they were born to "They expelled them; we knew that the matter would not go away without an attack from the Bedouins, we arranged a strong defense, and waited for any sudden event."

The next day at noon the proud sheikh appeared riding his noble horse, his sword on his thigh, and with him a camp of horsemen and foot soldiers ready for war. We opened in peace, spoke and argued respectfully with them, while the shepherds with their flocks reached the water pool, and we stopped in their way. And suddenly a shower of stones rained down on us, and the war broke out in full force! The two heroes of spirit and brave hearts surrounded the Bedouins behind them, and our guards of the pool in front of them fought. We indeed received the blows of judgment, but they, the Bedouins, also received a good portion to remember: one of the farmers, the hero of the day, threw a stone straight at the sheikh's head, who

מכות דינו, אך גם הם, הבדואים, קבלו מנה יפה לזכרון: אחד מהאכרים, גבור היום, קלע באבן ישר בראש השיך, שהתהפך ונפל מסוסו. ארצה מתבוסס בדמו; כאשר ראו הבדואים כי גבורם נפל, נפלה רוחם ורצו להקימו, ובעוד הם מטפלים עם גבורם להרימו, הספיק לנו הזמן לגרש את הרועים, והעדרים נתפזרו לכל רוח; הבדואים לקחו את השיך שלהם ופנו לנו עורף ממש לברוח. אחר שלוינו אותם במתנות יפות וגדושות, למען תהיה זאת להם לזכרון עולם. אנו חזרנו אל הבריכה והשקינו את העדר שלנו, ושבו אל המושבה עיפים ורצוצים. גם מספר פצועים היו לנו, כי הלא המה היו רבים מאתנו, ובכל זאת לא יספו עוד לבא בתחומנו, כי פחד גבורתנו נפל עליהם, ואחרי שהשלמנו עמם ע"י השתדלות מתוכים, נמשך השלום אתם עד היום.

שלושת הגבורים האמורים שהצטינו בגבורתם, היו פסח ליב בוקששטר, מנחם גרבווסקי, (שניהם הם כבר בעולם האמת, ז"ל). והשלישי, מר שמואל כץ, עודנו בגבורתו, שיחי' לאורך ימים. הוא ראש ועד המושבה כעת ש ועד המושבה כעת. המצב העגום שגרם לנו האסון ארך כשמונה חדשים, עד שמצד אחד נגמר המשפט, והצעיר יצא זכאי בדינו, בי הרג נפש בשגגה: ומצד שני הנה ראו בני משפחת ההרוג, שהמשפט איננו על צדם. ויסכימו לכרות ברית שלום עם בני המושבה. כמובן, לא הסתפקו במשפט הממשלה, כי להם חסרה הנפש; ולפי מנהג הערביים, למען שכך חמת גואלי הדם ולמען העמיד את השלום על בסיס חזק וקים, שלמה המושבה לאבי המת כופר נפש" שלשים ושלושת אלפים ושלוש מאות ושלושים ושלושה גרוש סג' תורכים, שהם בערך שמונת אלפים פרגק זהב. מלבד זה נערכו אילו טקסים, כמנהג: סעודה בבית אבי ההרוג בשביל שתי המשפחות, של המומת ושל הממית; אבי ההורג, או זקן משפחתו, מכסה את אבי הנהרג בעביה חדשה, שנשארת אצלו בתור מתנה שלא על מנת להחזיר. - ובזה הוקם השלום.

כללות החבורה ותכלית מעשיהם

ל) מטרת החבורה בכלל היא להטיב מצב החומרי והמוסרי של המושבה והיה למופת לאחב"י, בכל מקום שהם, לעודד לבות בני ישראל לשוב א"י ובנין הריסות הלאום ולעזור בכל יכלתם לחובבי ארה"ק במוסרי

overturned and fell from his horse to the ground, bathing in his blood; When the Bedouins saw that their hero had fallen, they were discouraged and wanted to raise him up, and while they were busy with their hero to raise him up, we had enough time to drive away the shepherds, and the herds scattered in every direction; the Bedouins took their sheikh and turned their backs on us to flee. Then we entertained them with beautiful and abundant gifts, so that it would be a lasting memory for them. We returned to the pool and watered our herd, and returned to the settlement tired and exhausted. We also had a number of wounded, for they were many of us, and yet they did not add to our territory, because the fear of our heroism fell upon them, and after we reconciled with them through mutual efforts, peace has continued with them to this day. The three aforementioned heroes who distinguished themselves by their heroism were Pesach Leib Bukshter and Menachem Grabowski (both of whom are now in the world of truth, the late). And the third, Mr. Shmuel Katz, is still in his heroism, speaking for many years. He is the current head of the colony committee. The sad situation that the disaster caused us lasted about eight months, until on the one hand the trial was over, and the young man was acquitted in his verdict, in which he killed a person by mistake: and on the other hand, the members of the family of the deceased saw that justice was not on their side. And they agreed to make a peace treaty with the people of the colony. Of course, they were not satisfied with the government's trial, because they lacked the person; and according to the custom of the Arabs, in order that the wrath of the blood-suckers might be appeased and for the sake of He established the peace on a firm and firm basis, and the colony paid to the father of the deceased a ransom of thirty-three thousand three hundred and thirty-three Turkish shillings, which is approximately eight thousand gold pieces. In addition, certain ceremonies were held, as is customary: a feast at the house of the father of the deceased for both families, that of the deceased and that of the slayer; the father of the slayer, or the elder of his family, covers the father of the slain with a new cloak, which remains with him as a gift, not to be returned. - And with this peace was established.

The general principles of the group and the purpose of their actions

l) The general purpose of the group is to improve the material and moral condition of the colony and to be an example to the our brothers of the house of Israel, wherever they are, to encourage the hearts of the Israelites to settle in Israel and to build the ruins of the nation and to help with all their ability those who love the Holy Land in dedication.

l) The members of the group are obliged to work with all their ability and with all their soul for the benefit of the community and for the benefit of the

לז) בני החבורה מחויבים לעבוד בכל יכלתם ובכל נפשם לטובת הכלל ולטובת הרעיון ישוב א"י, ולהתהלך לרוח תורתנו דתינו הק' ולאום ישראלי	idea of returning to Israel, and to walk in the spirit of our Torah, our religion, the Holy Spirit, and the Israeli nation l) They must do everything in their power for the benefit of the colony and strive to establish it on strong and loyal foundations, to flourish and ensure its existence and to fulfill the goal that was presented to them in the 36th
לח) עליהם לעשות כל אשר ביכלתם לטובת המושבה ולהשתדל ליסדו על יסודות חזקים ונאמנים להפריח אשרו ולדאוג לקיומו ולמלא המטרה אשר הציגו למו בסעי' לו	n) The members of the group have the law and the law as citizens' law and have the right to express their opinion on all matters that are for the purpose of the colony
ט) בני החבורה יש להם החוק והמשפט כחוק אזרחים ויש להם הזכות לחוות דעתם בכל הענינים אשר הם לתכלית המושבה מ) חוק אזרחים יש להם רק לאלו אשר נתישבו עד היום בהמושבה. אבל אלו אשר יבואו מהיום להמושבה ויקנו חלק בהמושבה שלנו יש להם רק זכות כתושבים ולא יוכלו לחוות דעתם כמו האזרחים עד שישבו בהמושבה שלש שנים כסדרן ויתנהגו כהוגן עפ"י רוח הדת ורוח המושבה ואז יהי' להם זכות אזרחי מא) פנקס יהי' מונח בבית הועד וכל אחד מבני החבורה יוכל לדרוש אותו מן הסופר ולכתוב בו דעה או עצה בנוגע לטובת החבורה והמושבה או אם יהי' לו טענה על מעשה הנבחרים. ובכל אסיפה ואסיפה המזכיר קורא לפני הנאספים את מה שנכתב בהפנקס, והנבחרים שמים עיניהם עליהם וכותבים תשובה בצדם ועורכים פסק דינם בכתב ומוסרים אותו להחבר ההוא	l) The law of citizens is only for those who have settled in the colony to this day. But those who will come from today to the colony and buy a share in our colony have only the right as residents And they will not be able to express their opinion like the citizens until they have lived in the colony for three years in order and behave properly according to the spirit of religion and the spirit of the colony, and then they will have a civil right. A) A register will be placed in the committee house, and each member of the group will be able to demand it from the scribe and write in it an opinion or advice regarding the benefit of the group and the colony, or if he has a claim about the actions of the elected officials. And at each and every meeting, the secretary will read before those gathered what is written in the register, and the elected officials will look at them and write a response on their side and draw up their decision in writing and deliver it to that member. B) At the end of the first year, the land will be divided into two borders according to the house of the aforementioned committee of elected officials, and each will receive a book of acquisitions from the committee by the government and the expenses at the expense of the recipient, recorded in the borders in the eides and biununs and ziborit and his share in the colony and his house and the distribution will be according to fate.
מב) אי"ה בצאת השנה הראשונה תחלק האדמה לגבולין עפ"י בית ועד הנבחרים הנ"ל וכל אחד יקבל ספר מקנה מהועד ע"י הממשלה וההוצאות על חשבון המקבל, רשום בהגבולין בעידיות ובבינונות ובזיבורית וחלקו בהמושבה ובית שלו והחלוקה תהי' עפ"י גורל	Mg) Everything A trade or craft that is wholly or mainly exclusive to the members of the colony may not be carried on by one of its members, and in any case by a foreigner, without the consent of the committee. In general, the committee must see to it that all these merchants and workshops are founded on the foundations of sociability, so that all the members of the colony may benefit from them, and that no one may eat at the expense of another. And if a man comes to the committee and wishes to open a shop or a mill, or the like, things that the members of the colony need and from which he will earn his living, the committee cannot give consent to this without first asking the community at a general meeting, lest other members of the colony wish to participate in this business. But if a man wishes to establish a large trading house or a factory whose goods will be exported outside the colony, the committee cannot stop him, and will only impose an annual tax on him for the needs of the community when it sees fit. All members of the colony are obliged to observe all the Mitzvot of
מג) כל דבר מסחר או מלאכה המיוחד כלו או רובו לבני המושבה לא יוכל העשות מהמושבה מאחד מחבריו ומכש"כ מאיש זר בלתי הסכמת הועד. בדרך כלל על הועד להשגיח כי כל אלו המסחרים ובתי המלאכות יוסדו על יסודות חברותיות למען אשר יהנו מהם כל בני המושבה ולא יאכל איש אחד על חשבון רעהו. והיה בבוא איש אחד אל הועד ויחפוץ לפתוח חנות או בתי רחיים וכדומה לזה דברים אשר בני המושבה צריכים להם ואך מהם פרנסתו תמצא לא יוכל הועד לתת הסכמה על זה מבלי שאול מתחילה פי העדה באסיפה כללית פן ירצו אחרים מבני המושבה להשתתף בעסק הזה, אבל אם איש אחד יחפוץ לייסד בית מסחר גדול או בית חרושת המעשה אשר מרכולתו תצא מחוץ	of the colony are obliged to observe all the Mitzvot of

להמושבה לא יוכל הועד לעצור בעדו, ורק יטיל עליו מס שנתי לצרכי העדה כאשר תחזינה עיניו מד) כל בני המושבה מחויבים לקיים כל מצות התלויות בארץ אם לא בהיתר הרבנים וגאוני הדור

מה) כל סכסוך דברים אשר פרץ בין בני העדה עד הועד יוגש והמה יפשרו ביניהם עפ"י ד"ת, והדבר הקשה יגישו אל האסיפה הכללית או בהסכמתה לא מהרבנים מצפת"ו אשר יבחר הועד

מו) בהעדר ח"ו אחד מבני המושבה על החבורה להשגיח על אלמנתו ויתומיו ולתמכם בכל יכלתם, ואם יהי' הנעדר אחד מאלה אשר יעבדו בידיהם את אדמתם על כל בני העדה לעבדה ולשמרה, ואם ע"י פועלים נעבדה אדמתו תעבד גם הלאה ע"י פועלים על הוצאות האלמנה, ומשגיח יעמד עליהם מאת העדה כל זמן אשר ימצא זאת הועד לנחוצ

מז) לא יוכל א' מבני המושבה למכור מאדמתו לאיש אשר לא מבני המושבה הוא ואף לא לאחד מבני המושבה אם לא בהסכמת הועד מהמושבה עד משך עשר שנים מעת התיסדות המושבה

מח) אחד מהעדה אשר ירצה לעזוב ישיבתו מהמושבה ולעבור לעיר אחרת ישיבתו, אז ביתו ואדמתו וכל חלקו וזכותו אשר יש לו בהמושבה יוחלט על ריווח המושבה, וכל זה הוא עד עשרה שנים ומעשרה שנים אם ירצה לעקור ישיבתו מהמושבה אז הועד ישימו חלקו בהאדמה וביתו ויוכל למכור אז חלקו כפי אשר יעריכו הועד בצדק לאיש אשר יסכימו הועד

מט) אם המצא ימצא איזה כבדת ארץ אצל וסמוך להמושבה שלנו אשר יעמוד להמכר לא יוכל לקנות אחד מהעדה רק מי שירצה לקנות יגיש ההודעה להועד והועד יקנה אותו, והועד ימכור אותו למי אשר יבין מדעתו

ג) הועד מפקח על כל צרכי העדה והוא ממלא מקום כל העדה בכל הדברים הנוגעים

להתייחסות העדה אל הממשלה ועליו - או על אחד אשר יבחרו בני הועד מאתם - להיות המליץ בין העדה ובין הממשלה להגן על כל יחיד מחברי המושבה ולהגיש כל דבר משפט אשר יהי' לו בדבר האחוזא או עניני עצמו אל הממשלה ולהוציא לאור ענינו, אם על הוצאות העדה או על הוצאות היחיד כפי ראות עיני הועד, כן גם לגבות מסי הממשלה מכל אחד ואחד ולשלמם לה בפעם א'

Eretz Yisrael, unless with the permission of the rabbis. And the wise men of the generation (Any dispute that has arisen between the members of the community shall be submitted to the committee, and they shall mediate between them according to the law, and the difficult matter shall be submitted to the general assembly or, with its consent, to the rabbis of Safed, whom the committee shall elect

(In the event of the death of a member, the colony shall oversee his widow and orphans and support them to the best of their ability, and if the deceased is one of those who work their land with their hands, for all the members of the community to work and maintain it, and if his land was worked by laborers, it shall continue to be worked by laborers at the widow's expenses, and a supervisor shall be appointed by the community for as long as the committee finds it necessary

(No one of the members of the colony may sell his land to anyone who is not a member of the colony, nor to any of the members of the colony, unless with the consent of the committee of the colony, for a period of ten years from the time of its foundation. The colony

(a) If any member of the community wishes to leave his seat in the colony and move to another city, then his house, land, and all his share and right that he has in the colony will be decided on the profit of the colony, and all this is up to ten years, and ten years if he wishes to remove his seat from the colony, then the committee will put his share in the land and house and he can then sell his share as the committee will value fairly to anyone the committee agrees with.

(b) If the finder finds any piece of land near and near our colony that is up for sale, no member of the community will be able to buy it, only whoever wishes to buy will submit the notice to the committee and the committee will buy it, and the committee will sell it to whoever it sees fit.

(c) The committee supervises all the needs of the community and is the representative of the entire community in all matters concerning the community's relationship with the government, and he - or someone whom the committee members will choose from among themselves - must be the advocate between the community and the government to protect each individual member of the colony and to submit all Any legal matter that he may have regarding the estate or his own affairs to the government and to bring his affairs to light, whether at the expenses of the community or at the expenses of the individual as the committee sees fit, as well as to collect government taxes from each and every one and pay them to it at any time.

Every act and ruling of the general assembly and of the committee of elected officials shall be for the council without any interference, without any censure, and without any personal burden, and for matters that are conveyed to the heart about which it is said and fear your God. During the assembly

נא) כל מעשה ופסקי דינים של האסיפה הכללית
ושל ועד הנבחרים צריכים להיות לשש"מ בלא
פניה ובלא קטרוג ובלי משא פנים, ולדברים
הנמסרים ללב עליהם נאמר ויראת מאלקך.
בעת האסיפה ובעת המו"מ אין אחד רשאי
לכנוס לתוך דברי חברו ואין רשאי לומר קבלו
דעתי, ומי שלא נפסקה הלכה כמותו בין שהיה
בעת האסיפה בין שלא הי' לא יכעוס ולא יתרעם
ומכ"ש שלא יערערו אחרי פ"ד של הועד ואל
יזלזלו בו, והעושה כן הרי הוא מצער את הצבור
וגורם לשלום שתחלק מישראל אבל כל המחזיק
בתקנות צבור ומסייע על ידיהן הרי זה רודף
שלום, ויזכה לראות בשוב ה' ציון

התנהגות החבורה בני המושבה בכלל
נב) אם המצא ימצא א' מחברי המושבה איש
נרגן מחרחר ריב ואשר יהיה למורת רוח הערה
בתהליכותיו יתרה בו הועד שלש פעמים, ואח"כ
תוכל האסיפה הכללית עפ"י רוב דעות להרחיקו
מעל נחלתו ולשלם לו בעד אחוזתו הכסף כפי
אשר יעריכו ביושר לבבם ואפילו לקבל מאת את
אחוזתו בלא כסף
נג) כל אחד מחויב לעבוד עבודתו אשר ישימו
עליו הועד מהמושבה ואם אחד יעבור על פקודת
הועד בענין העבודה אז הכח ביד הועד להעניש
אותו עפ"י רוב דעות מהועד
נד) בכל יום ויום בבוקר בשעה ששית פראנק
או שנים עשר טורקי מחויב כל אחד ליצא לפעלו
ולעבודתו עדי ערב שעה הנ"ל
נה) בכל יום ויום בחצות היום יש לכל אחד ואחד
זמן שתי שעות להנפש מעבודתו

נו) לא יבזה איש את רעהו או לכנות לו שם של
בזוי רק שלום ואחור ואחדות יהיו ביניהם בכדי
שיהיו לשם ולתפארת בכל קצוי ארץ, וכל אשר
יבזה את רעהו או יכנה לו שם של בזוי יענישהו
הועד לפי המבייש והמתבייש, והעונש לא יהי'
פחות מן א' פראנק בפעם ראשון, ובפעם שני
שני פראנק ובפעם השלישי כפי אשר ישימו עליו
הועד

נז) בני המושבה לא יצאו לעבודה בשדה רק
כשיסכימו הרוב מה העבודה יעבדו ואיזה מין
לזרוע, בזמן החרישה יחרשו כלם כאחד, בזמן
חזריעה יזרעו כלם כאחד ובזמן נטיעת אילנות
ינטעו כלם כאחד ובזמן הקצירה ברנה יקצרו
כלם כאחד, וכן בלקיטת הפירות, בכל העבודות
יעשו כלם עבודה אחת המרוצה להכלל, לא זה
פונה לויתו וזה יפנה לכרמו

and during the negotiations, no one is permitted to
interfere in the words of his fellow and is not
permitted to say, "Accept my opinion," and
whoever has not been ruled upon by a law similar
to his, whether it was during the assembly or not,
he shall not be angry or enraged, and he shall not
be disparaged after the decision of the committee
and shall not be disparaged. And whoever does
so, he grieves the community and causes peace to
be divided from Israel. But whoever upholds the
regulations of the community and assists by them,
he is a pursuer of peace, and he shall be entitled
to see the Lord return to Zion.

The conduct of the colony as a whole
Nb) If any member of the colony is found to be
quarrelsome, quarrelsome, and displeased with his
conduct, the committee shall reprimand him three
times, and thereafter the general assembly may, by
majority vote, remove him from his estate and pay
him as much money for his estate as they honestly
value, or even accept his estate for free.

Nb) Everyone is obliged to do the work that the
committee assigns to him from the colony. If
anyone violates the committee's order regarding
work, then the committee has the power to punish
him by majority vote of the committee.

Nb) Every day in the morning at six francs or
twelve Turkish, everyone is obliged to go out to his
work and labor until the aforementioned evening
time.

Nb) Every day at midnight, everyone has two
hours to rest from his work.

Nb) No one shall despise another or call him a
contemptible name. Only peace, brotherhood, and
unity shall exist among them so that they may be
And to be praised in every corner of the land, and
whoever despises his neighbor or calls him a
contemptible name, the committee will punish him
according to the disgrace and the disgraced, and
the punishment will not be less than one franc for
the first time, and for the second time two francs,
and for the third time as the committee will impose
on him.

N) The members of the colony will not go out to
work in the field unless the majority agrees on
what work they will do and what kind of seed to
sow. At the time of plowing, they will all plow
together, at the time of sowing, they will all sow
together, and at the time of planting trees, they will
all plant together, and at the time of harvesting,
they will all harvest together, and likewise in
gathering the fruits, in all the work, they will all do
one work that is satisfactory to all, not one will turn
to his vineyard and another to his vineyard.

N) Each and every one is obliged to make his
watch, to go out within the colony, to stand on the
watchtower and to keep watch at night as the
committee will arrange, and no one will be able to
cancel his watch. He can only exchange it with his
neighbor or another person, so that one will go

נח) כל אחד ואחד מחויב לעשות משמר שלו ליצא בתוך המושבה לעמוד על המצפה ולשמור בלילה כפי אשר יסדר הועד ולא יוכל אחד לבטל המשמר שלו רק יוכל להחליף עם שכנו או איש אחר שילך זה היום והוא ילך למחר, והמשמר מחויב לעשות בעצמו או לחלוף עם איש מהקאלוניע ולא יוכל לעמוד איש אחר על מקומו בשכר נט) קימו וקבלו עליהם שלא יצא שום אחד מבני המושבה בכלי נשק (רעוואלויער או הנקדא בלשוננו ביקס) עם כדורי משחיתים אשר יש בהם כדי להמית, רק בלילה כשיצא על המשמר ישאו כלי נשקם ורק להשמיע קול ס) כל התקנות האלו קבועות וקיימות ודבר אחד מהם לא יפול ארצה ורק הרשות בידי האסיפה הכללית אם יסכימו למצער שני שלישי חברי המושבה להוסיף או לגרוע לתקן תקנות חדשות	during the day and the other will go. Tomorrow, and the guard is obliged to do it himself or pass with someone from the colony and no one else can stand in his place for a fee. They established and agreed that no one from the colony should go out with weapons (a rifle or, in our language, a bix) with bullets that are capable of killing, only at night when they go out on guard they will carry their weapons and only to sound the horn. All these regulations are permanent and valid and not one of them will fall to the ground and only the authority is in the hands of the general assembly if two thirds of the members of the colony agree to add or delete new regulations